

**DECIZIA CIVILĂ NR. 809
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 29.07.2026**

Instanța alcătuită din:

PREȘEDINTE: MARIA CORNELIA DASCĂLU

JUDECĂTOR: GHEORGHE BUGARSKY

JUDECĂTOR: COSMIN ȚIFREA

GREFIER: ROXANA POPA - DIACONESCU

S-au luat în examinare recursul formulat de recurentul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara, împotriva Sentinței civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 2549/30/2026, în contradictoriu cu intimatele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina și recursul incident declarat de recurentele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina împotriva Sentinței civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 2549/30/2026, în contradictoriu cu intimatul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara, cauza având ca obiect suspendare executare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru recurentul pârât d-na. consilier juridic Alina Jenariu și, pentru recurentele reclamante, dl. avocat Cristian Faur.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată depuse, prin Compartimentul registratură, la data de 09.07.2026, de către reclamante întâmpinare și recurs incident.

Reprezentanta recurentului pârât depune la dosar delegație de reprezentare.

Reprezentantul recurentelor reclamante depune la dosar împuternicire avocațială și un set de acte: dovada înregistrării cererii de anulare înregistrată la Tribunalul Timiș, practică judiciară dintr-o speță similară din București precum și o hotărâre de consiliu, din decembrie, la care s-a făcut referire, în care s-a schimbat numărul maxim de posturi, fără a se face o reorganizare efectivă. Arată că le-a comunicat și reprezentantei părții adverse. De asemenea, depune dovada onorariului avocațial și plățile efectuate de reclamante, respectiv 2783 lei de fiecare reclamantă.

La interpelarea instanței, reprezentanții părților declară că nu mai au alte cereri de formulat și probe de administrat.

Constatând că nu mai există alte cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, Curtea declară deschise dezbaterile și acordă cuvântul asupra recursului declarat:

Reprezentanta recurentului pârât solicită admiterea recursului declarat de instituția publică, casarea sentinței recurate și, în re judecare, respingerea cererii de suspendare a actului administrativ contestat.

Consideră că, în mod eronat, instanța de fond a constatat că, în speță, sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile cuprinse în art. 14 din Legea nr. 554/2004, pentru a se putea dispune suspendarea actului administrativ contestat. Instanța de fond, în mod eronat a fundamentat soluția de suspendare exclusiv pe presupusa încălcare a termenului de 30 de zile prevăzut de dispozițiile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 52/2003 întrucât, o asemenea, interpretate, așa cum s-a arătat prin

motivele de recurs, ignoră cadrul normativ special impus prin O.U.G. nr. 7/2026 precum și excepția prevăzută de dispozițiile art. 7 alin. 13 din Legea nr. 52/2003.

Mai mult, astfel cum s-a arătat și cum reiese din dosarul administrativ depus la instanța de fond, procedura de transparență decizională nu a fost suprimată. Proiectul de hotărâre a fost publicat, a fost organizată dezbaterea publică, iar proiectul a stat o perioadă de consultare publică de 11 zile cu respectarea termenului minim impus de Legea nr. 52/2003, dar și pentru a fi respectat calendarul impus de ordonanță, care prevedea măsuri ce trebuie adoptate în regim de urgență de către toate administrațiile locale.

Cu privire la recursul incident, solicită respingerea acestuia ca fiind nefondat. Solicită a se avea în vedere că toate celelalte motive invocate de către recurente au fost analizate de către instanța de fond, care a constatat că, în această procedură de suspendare, motivele vizate nu pot fi analizate de, fără a antama fondul. Declară că nu solicită cheltuieli de judecată.

Reprezentantul recurentelor reclamante solicită respingerea recursului declarat de instituția publică și admiterea recursului incident, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecată, astfel cum au fost plătite.

Cu privire la motivul de recurs, respectiv nerespectarea procedurii de transparență, susține că se face o confuzie. O.U.G. nr. 7/2026 nu impune ca reorganizarea să se facă într-un termen de 30 de zile, ci stabilește un calendar până cel târziu la data de 01.07.2026, respectiv cca. 3 luni și jumătate. Astfel nu există o situație de urgență care să se încadreze în prevederile alin. 13 ale art. 7 din Legea nr. 52/2003. Trebuie doar să se adopte un proiect la numărul maxim de posturi, ceea ce s-a dovedit că instituția a mai făcut și altădată, cu privire la numărul maxim de posturi, în decembrie 2025, fără să se facă și organizarea efectivă. Susține că este vorba de două proceduri diferite, așa fiind prevăzută și ordonanța, guvernul înțelegând că nu se pot reorganiza toate aceste aparate în 30 de zile.

Cu privire la recursul incident, susține că, pe de o parte deși a găsit un argument convingător, instanța a atins și celelalte argumente – pe care le-a analizat – și le-a respins punând reclamantele în situația de a nu le mai putea invoca și folosi și în fața instanței de fond, intervenind autoritatea de lucru judecat. Acest aspect nu era necesar, astfel că instanța fie admitea argumentele, fie nu le antama pentru a putea fi folosite în dosarul de anulare, fiind chestiuni de fond, astfel cum susține și recurentul pârât.

Astfel, fără a fi pus în discuția părților, judecătorul a analizat că reclamantele nu ar avea interes să solicite suspendarea întregului H.C.L. și, de la sine putere, a decis să suspende doar parțial. Recurentele reclamante nu sunt de acord cu acest aspect, având în vedere că reorganizarea s-a făcut plecând de la un număr global de posturi, stabilind un număr generic și, pornind de acolo au început a se elimina posturi. Astfel, dacă hotărârea de consiliu are nereguli, pentru ca situația reclamantelor să fie lămurită, după ce se va soluționa acțiunea în anulare, este important a se păstra identic aparatul administrativ. Dacă se va suspenda doar parțial și se va umbla la celelalte posturi, peste o perioadă, nu se va mai ști câte posturi are aparatul de specialitate. Trebuie și există interesul ca totul să se realizeze în bloc unitar, tocmai pentru că reorganizarea nu s-a pornit doar piramidal, ci s-a stabilit un număr generic de personal. Solicită acordarea cheltuielilor de judecată.

Fiind lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei, Curtea constată încheiată cercetarea judecătorească și o reține pentru deliberare și pronunțare, sens în care

C U R T E A

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 547/12.06.2026, pronunțată în Dosarul nr. 2549/30/2026, Tribunalul Timiș a luat act de cererea de renunțare la judecată formulată de reclamanta Dărăban Roxana Carina în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al Municipiului Timișoara și a admis, în parte, cererea de suspendare formulată de reclamantele Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Local al Municipiului Timișoara.

Prima instanță a **suspendat executarea în parte a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 190/28.04.2026**, respectiv în ceea ce privește prevederile având ca obiect reorganizarea Direcției Juridice, a Serviciului Autorizare Activități Comerciale și Publicitate și Compartimentul Autorizări Publicitare și a Compartimentul Siguranță Rutieră și Transport din cadrul Aparatului de specialitate al Primarului.

Împotriva sentinței de mai sus a declarat recurs pârâtul Consiliul Local al Municipiului Timișoara, în temeiul **art. 488 pct. 8**, art. 496 și art. 498 alin. 1 C.pr.civ., solicitând admiterea recursului, casarea sentinței recurate și, rejudecând pe fond, respingerea cererii reclamantelor, ca neîntemeiată.

În motivare, recurentul pârât a criticat hotărârea recurată pentru nelegalitate, în temeiul prevederilor art. 488 pct. 8 N.C.p.c., apreciind în concret că instanța de fond a pronunțat hotărârea recurată cu încălcarea și interpretarea greșită a dispozițiilor art. 7 alin. 2 din Legea nr. 52/2003, ce au fost interpretate în mod eronat conturând un caz bine justificat în interpretarea instanței de fond în sensul art. 14 din Legea nr. 554/2004.

Apreciază că suspendarea executării unui act administrativ constituie o măsură de excepție, ce poate fi dispusă numai în cazul în care sunt întrunite cumulativ existența unui caz bine justificat și necesitatea prevenirii unei pagube iminente, condiții pe care reclamantele nu le probează.

Astfel subliniază că instanța de fond, în mod eronat, a fundamentat soluția de suspendare exclusiv pe presupusa încălcare a termenului de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, apreciind că proiectul de hotărâre a fost publicat la data de 17.04.2026, iar hotărârea a fost adoptată la 28.04.2026, fără respectarea termenului legal. O asemenea interpretare ignoră însă cadrul normativ special instituit prin O.U.G. nr. 7/2026, precum și excepția prevăzută expres de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003.

Prin O.U.G. nr. 7/2026, legiuitorul a instituit măsuri urgente de reorganizare administrativă și reducere a cheltuielilor de personal, stabilind termene imperative de conformare pentru toate unitățile administrativ-teritoriale. Astfel, potrivit art. XL alin. (3) din actul normativ menționat, autoritățile administrației publice locale aveau obligația de a adopta proiectele de hotărâri privind aplicarea noului număr maxim de posturi în termen de 30 de zile de la comunicarea acestuia de către instituția prefectului. În speță, numărul maxim de posturi a fost comunicat Municipiului Timișoara la data de 17.03.2026, ceea ce impunea adoptarea măsurilor de reorganizare într-un calendar strict stabilit de legiuitor.

În aceste condiții, autoritatea publică nu beneficia de o marjă de apreciere cu privire la momentul adoptării măsurilor de reorganizare, fiind obligată să respecte termenele legale instituite de O.U.G. nr. 7/2026. Tocmai pentru situațiile în care circumstanțele excepționale impun adoptarea unor soluții imediate, legiuitorul a prevăzut excepția reglementată de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003, potrivit căreia proiectele de acte normative pot fi adoptate anterior expirării termenului general de 30 de zile lucrătoare atunci când există o situație urgentă sau circumstanțe excepționale care reclamă intervenția imediată a autorității publice, în vederea protejării interesului public.

Prin interpretarea dată, susține că instanța de fond a golit de conținut dispozițiile art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003. Dacă în împrejurări precum cele reglementate prin O.U.G. nr. 7/2026 nu poate opera excepția prevăzută de acest text, rezultă că aceasta nu ar putea fi aplicată în nicio situație în care legiuitorul stabilește termene imperative și urmărește adoptarea imediată a unor măsuri de interes public.

Astfel, solicită instanței de recurs să observe că autoritatea publică a respectat prevederile art. 7 alin.(13) din Legea nr. 52/2003, în speță fiind întrunite în mod cumulativ condițiile prevăzute de dispoziția legală pentru aplicarea excepției de la termenul general de transparență decizională. Astfel, situația avea un caracter evident urgent, întrucât O.U.G. nr. 7/2026 institua obligații legale cu termene imperative și extrem de scurte, respectiv adoptarea proiectului de hotărâre în termen de 30 de zile de la comunicarea numărului maxim de posturi și finalizarea întregului proces de reorganizare până la data de 1 iulie 2026. Respectarea acestor termene nu reprezenta o opțiune a autorității, ci o obligație legală imperativă.

Totodată, apreciază că, în fapt, cauza prezintă circumstanțe excepționale, generate de intervenția legislativă extraordinară realizată prin O.U.G. nr. 7/2026, adoptată în contextul

necesității reducerii urgente a cheltuielilor publice și al restabilirii sustenabilității bugetare la nivelul administrației publice locale. Măsurile impuse de ordonanță vizau diminuarea plafonului maxim de posturi, reducerea cheltuielilor de personal și reorganizarea structurilor administrative, toate într-un calendar obligatoriu stabilit de legiuitor, tocmai pentru a preveni afectarea echilibrului bugetar și a interesului public.

În aceste condiții, apreciază că aplicarea excepției prevăzute de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003 nu reprezenta o derogare discreționară de la regula transparenței decizionale, ci consecința firească a existenței unei situații urgente și a unor circumstanțe excepționale expres instituite de legiuitor, care impuneau adoptarea unor măsuri imediate pentru evitarea afectării interesului public.

Nerespectarea calendarului imperativ stabilit de O.U.G. nr. 7/2026 ar fi compromis realizarea obiectivelor de interes public pentru care actul normativ a fost adoptat, respectiv reducerea urgentă a cheltuielilor de personal, încadrarea în plafonul maxim de posturi și restabilirea echilibrului bugetar al autorităților administrației publice locale.

În acest sens, învederează faptul că, în Referatul de aprobare a proiectului de hotărâre, document suport al H.C.L.M.T. nr. 190/2026, la capitolul Alte informații, se precizează în mod expres că: O.U.G. nr. 7/2026 a impus măsuri de reorganizare a unităților administrativ-teritoriale cu termene limită, fundamentându-se pe următoarele considerente: a) existența unor structuri administrative locale supradimensionate, cu un număr maxim de posturi necorelat cu populația, competențele legale și capacitatea financiară a unităților administrativ-teritoriale; b) necesitatea reducerii urgente a cheltuielilor de personal și a raționalizării aparatului administrativ local, inclusiv prin diminuarea plafonului maxim de posturi, ajustarea temporară a cheltuielilor salariale și reorganizarea structurilor administrative, în scopul prevenirii incapacității de plată și al restabilirii sustenabilității bugetare.

Luând în considerare termenele impuse de legiuitor și ținând cont de faptul că pentru stabilirea acestor termene Guvernul invocă urgența măsurilor, consideră că sunt aplicabile prevederile art.7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională, făcând obiectul excepției de la termenul de 30 de zile lucrătoare - stipulat la art. 7 alin. (2), în cazul reglementării unei situații urgente sau a uneia care, din cauza circumstanțelor sale excepționale, reieșite din prevederile O.U.G. nr. 7/2026.

În acest sens, susține că s-a pronunțat și Ministerul Dezvoltării Lucrărilor Publice și Administrației prin Adresa înregistrată la instituția noastră cu nr. MTM2026-019537/09.04.2026.

Iar referirea din referat la adresa Ministerului Dezvoltării Lucrărilor Publice și Administrației viza următoarele afirmații: „Având în vedere cele menționate anterior, considerăm că normele care vizează reorganizarea autorităților administrației publice locale și care presupun respectarea termenului de 30 zile prevăzut la alin. (3) din art. XL al OUG nr. 7/2026, reprezintă o circumstanță excepțională în sensul alin. (13) al art. 7 din Legea nr. 52/2003, astfel că proiectul de hotărâre a consiliului local se supune adoptării și anterior expirării termenului de 30 zile lucrătoare de la afișare. Mai mult, prevederile Legii nr. 52/2003 trebuie respectate, inclusiv cu privire la termenul prevăzut la alin. (4) cu privire la stabilirea perioadei de cel puțin 10 zile calendaristice în vederea primirii în scris a propunerilor și sugestiilor referitoare la proiectul de hotărâre a consiliului local supus transparenței

Astfel, apreciază că interpretarea Tribunalului Timiș potrivit căreia autoritatea publică ar fi încălcat dispozițiile art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003 și că această împrejurare ar genera un caz bine justificat în sensul art. 14 din Legea nr. 554/2004 este neîntemeiată.

Contrar celor reținute de instanța de fond, urgența rezultă chiar din dispozițiile O.U.G. nr. 7/2026. Acest act normativ a fost adoptat pentru implementarea unor măsuri urgente de restructurare administrativă și reducere a cheltuielilor publice, stabilind termene restrictive și sancțiuni pentru neconformare. De altfel, nerespectarea obligației de adoptare a hotărârilor de reorganizare atrăgea consecințe financiare grave asupra unităților administrativ-teritoriale, inclusiv sistarea alimentării cu cote defalcate din impozitul pe venit. În consecință, existența urgenței nu trebuia justificată printr-o mențiune formală distinctă în cuprinsul hotărârii atacate, aceasta

rezultând atât din documentele suport (referatul Primarului) cât și din cadrul legislativ care a stat la baza reorganizării, invocat în motivarea H.C.L.M.T. nr. 190/2026.

Mai mult, interpretarea instanței de fond conduce la un rezultat juridic imposibil. Autoritatea publică era obligată să respecte simultan termenul de 30 de zile pentru adoptarea hotărârii prevăzut de O.U.G. nr. 7/2026, termenul de finalizare a reorganizării până la data de 1 iulie 2026, precum și termenele prevăzute de Codul administrativ referitoare la respectarea drepturilor funcționarilor publici afectați de reorganizare și la acordarea preavizului. Dacă s-ar adăuga și obligația respectării integrale a termenului general de 30 de zile lucrătoare prevăzut de Legea nr. 52/2003, executarea cumulativă a tuturor acestor obligații ar deveni imposibilă. Or, legea nu poate fi interpretată într-un sens care conduce la imposibilitatea aplicării sale, ci trebuie aplicată într-o manieră care să permită concilierea și armonizarea tuturor normelor incidente.

Analiza legalității procedurii de adoptare a H.C.L. nr. 190/28.04.2026 nu poate fi realizată prin raportare exclusivă la prevederile generale ale Legii nr. 52/2003, cu ignorarea cadrului normativ special instituit prin O.U.G. nr. 7/2026.

Astfel, prin art. XL alin. (3) din O.U.G. nr. 7/2026, legiuitorul a instituit în sarcina autorităților administrației publice locale o obligație expresă și imperativă de a adopta proiectele de hotărâre necesare aplicării noului număr maxim de posturi în termen de 30 de zile de la comunicarea acestuia de către instituția prefectului.

Autoritatea locală nu a beneficiat de o marjă discreționară nelimitată în ceea ce privește calendarul reorganizării, ci era ținută să respecte termenele imperative instituite de legiuitor prin O.U.G. nr. 7/2026 - actul normativ special adoptat în considerarea unei situații excepționale de interes public, respectiv reducerea cheltuielilor de personal și creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale.

Așadar, prin Adresa nr. 3155/S2/16.03.2026, Instituția Prefectului - Județul Timiș a comunicat la data de 17.03.2026 Municipiului Timișoara numărul maxim de posturi stabilit în aplicarea art. XL din O.U.G. nr. 7/2026. În conformitate cu art. XL alin. (3) din același act normativ, autoritățile administrației publice locale aveau obligația ca, în termen de 30 de zile de la comunicarea numărului maxim de posturi, să adopte proiectul de hotărâre privind aplicarea noului număr maxim de posturi stabilit de instituția prefectului. (ceea ce s-a și materializat prin publicarea proiectului de hotărâre privind reorganizarea aparatului de specialitate al Primarului municipiului Timișoara la data de 17.04.2026)

Prin urmare, legiuitorul a instituit un termen imperativ și derogatoriu pentru adoptarea măsurilor de reorganizare, termen justificat de necesitatea implementării urgente a măsurilor de reducere a cheltuielilor de personal și de creștere a capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale. Aceste dispoziții speciale trebuie interpretate coroborat cu prevederile art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003, care permit adoptarea proiectelor de acte normative anterior expirării termenului general de 30 de zile lucrătoare atunci când reglementarea unei situații urgente sau circumstanțele sale excepționale impun adoptarea unor soluții imediate în vederea protejării interesului public.

Apreciază că, în mod eronat prima instanță afirmă că nu ar exista o justificare a urgenței. Urgența rezultă chiar din prevederile O.U.G. nr. 7/2026, care impun termene limită stricte pentru adoptarea și implementarea reorganizărilor administrative, precum și sancțiuni pentru neconformare. Mai mult, obligația legală de adoptare a hotărârii în termen de 30 de zile de la comunicarea adresei prefectului era incompatibilă cu respectarea integrală a termenului general de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, ceea ce justifică aplicarea excepției prevăzute expres de alin. (13) al aceluiași articol.

Urgența nu rezultă exclusiv dintr-o formulare expresă inserată în cuprinsul hotărârii Consiliului Local, ci din însuși cadrul normativ care a fundamentat reorganizarea. O.U.G. nr. 7/2026 a fost adoptată tocmai pentru implementarea unor măsuri urgente de restructurare administrativă și reducere a cheltuielilor bugetare, aspect care reiese atât din titlul și obiectul reglementării, cât și din termenele restrictive impuse autorităților publice pentru conformare. Autoritatea locală nu putea ignora aceste obligații legale și nici amâna adoptarea măsurilor până la expirarea termenului general prevăzut de Legea nr. 52/2003, fără a risca încălcarea dispozițiilor imperative ale actului normativ special.

În consecință, apreciază că pretinsa nerespectare a termenului prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, analizată în contextul obligațiilor imperative instituite de art. XL alin. (3) din O.U.G. nr. 7/2026 și al excepției prevăzute de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003, nu este de natură să creeze o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ și nu poate fundamenta existența unui caz bine justificat care să justifice suspendarea executării H.C.L. nr. 190/28.04.2026.

Așadar, solicită instanței de recurs să constate că legalitatea procedurii de transparență decizională nu poate fi realizată prin raportare exclusivă la termenul general de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, cu ignorarea altor prevederi legislative, respectiv a: a) ansamblului obligațiilor legale imperative pe care autoritatea publică era ținută să le respecte în aplicarea O.U.G. nr. 7/2026, b) excepțiilor prevăzute la art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003 și c) prevederilor incidente din O.U.G. nr. 57/2019. Astfel, în cauză nu există o simplă concurență între două termene procedurale, ci o succesiune de obligații legale care trebuiau respectate cumulativ, astfel: a) obligațiile legale imperative pe care autoritatea publică era ținută să le respecte în aplicarea O.U.G. nr. 7/2026 Pe de o parte, art. XL alin. (3) din O.U.G. nr. 7/2026 impunea autorității obligația de a adopta proiectul de hotărâre privind reorganizarea în termen de 30 de zile de la comunicarea numărului maxim de posturi de către Instituția Prefectului, iar alin. (6) al aceluiași articol stabilea obligația finalizării întregului proces de reorganizare până la data de 1 iulie 2026. b) excepțiile prevăzute la art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003. Prin instituirea excepției prevăzute de art. 7 alin. (13), legiuitorul a prevăzut în mod expres că, în situațiile urgente sau determinate de circumstanțe excepționale, procedura de transparență decizională nu este condiționată de respectarea termenului general de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2), proiectele de acte normative putând fi supuse adoptării anterior expirării acestuia. c) obligațiile legale imperative instituite prin OUG nr. 57/2019.

Codul administrativ instituie obligații suplimentare care, la rândul lor, nu puteau fi eludate sau ignorate: - termenul minim de 30 de zile prevăzut de art. 408 pentru respectarea drepturilor la carieră ale funcționarilor publici afectați de reorganizare; - termenul minim de preaviz de 30 de zile calendaristice prevăzut de art. 519 alin. (4) pentru funcționarii publici eliberați din funcție.

În aceste condiții, dacă autoritatea ar fi respectat și termenul general de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, calendarul impus de legiuitor care avea stabilită data de 01.07.2026 ca termen maxim de finalizare a reorganizării ar fi devenit imposibil de realizat.

Pentru a ilustra aceste aspecte, recurentul pârât redă sintetic un posibil calendar de derulare a etapelor procesului de adoptare a reorganizării cu respectarea celor 30 de zile lucrătoare de transparență decizională.

Din succesiunea termenelor legale rezultă că, în ipoteza aplicării termenului general de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, autoritatea nu ar fi putut începe aplicarea măsurilor privind funcționarii publici decât după data de 17 iunie 2026. Or, numai termenele minime prevăzute de art. 408 și art. 519 din Codul administrativ conduceau la finalizarea procedurii după data de 17 iulie 2026, depășind cu peste două săptămâni termenul imperativ de 1 iulie 2026 stabilit de art. XL alin. (6) din O.U.G. nr. 7/2026.

Cu alte cuvinte, în maniera interpretată de instanță, autoritatea publică s-ar fi aflat în imposibilitatea obiectivă de a respecta simultan toate obligațiile legale instituite de actele normative incidente. Mai mult, interpretarea dată de instanța de fond conduce la lipsirea de efecte juridice a dispozițiilor imperative ale O.U.G. nr. 7/2026. Potrivit principiilor de interpretare a normelor juridice, legea trebuie interpretată astfel încât toate dispozițiile sale și ale actelor normative incidente să producă efecte utile, iar nu într-o manieră care face imposibilă executarea obligațiilor instituite chiar de legiuitor.

Mai mult, procedura de transparență decizională nu a fost suprimată. Proiectul de hotărâre a fost publicat, a fost organizată dezbaterea publică, au fost formulate observații și recomandări, iar forma finală a documentației a fost actualizată în urma procesului de consultare. Proiectul de hotărâre a fost publicat la data de 17.04.2026, fiind asigurată o perioadă de consultare publică de 11 zile, în conformitate cu cerințele minime prevăzute de Legea nr. 52/2003. Au fost formulate observații și propuneri, a fost consultată organizația sindicală reprezentativă, Comisia Paritară a

emis aviz favorabil, iar la data de 27.04.2026 a fost organizată o amplă dezbatere publică la care au participat reprezentanți ai sindicatelor, funcționari publici, consilieri locali și alte persoane interesate. Autoritatea executivă a analizat observațiile și propunerile transmise în cadrul procedurii de transparență decizională, iar o parte dintre acestea au fost considerate pertinente și au determinat modificarea anexelor proiectului de hotărâre, aspect ce demonstrează în mod concret existența unei evaluări reale și efective a contribuțiilor primite. În aceste condiții, finalitatea urmărită de Legea nr. 52/2003, respectiv participarea reală a publicului la procesul de elaborare a actului normativ, a fost pe deplin realizată. Simplul fapt că a fost aplicată excepția prevăzută de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003 nu poate conduce automat la concluzia existenței unei îndoieli serioase asupra legalității actului administrativ.

Solicită să se observe că procedura de transparență decizională a fost respectată în mod substanțial, prin asigurarea accesului publicului la proiectul de act normativ și la informațiile relevante privind reorganizarea propusă. Or, jurisprudența constantă în materie a reținut că eventualele neregularități de ordin formal, care nu au avut ca efect vătămarea concretă a dreptului persoanelor interesate de a participa la procesul decizional, nu pot conduce automat la anularea actului administrativ.

Or, pentru reținerea existenței unui caz bine justificat în sensul art. 2 alin. (1) lit. t) și art. 14 din Legea nr. 554/2004 este necesară identificarea unor împrejurări care să creeze în mod real și serios dubii asupra legalității actului administrativ. În speță, Tribunalul Timiș a reținut exclusiv pretinsa nerespectare a termenului de transparență decizională, fără a analiza efectele dispozițiilor speciale ale O.U.G. nr. 7/2026 și fără a avea în vedere incidența excepției prevăzute de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003.

Prin urmare, concluzia instanței de fond privind existența unui caz bine justificat este rezultatul unei interpretări eronate a cadrului normativ aplicabil. Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr. 190/28.04.2026 a fost adoptată de autoritatea competentă, în executarea unor obligații legale imperative, cu respectarea procedurilor de consultare publică compatibile cu situația excepțională reglementată de O.U.G. nr. 7/2026, beneficiind în continuare de prezumția de legalitate specifică actelor administrative.

În speță, autoritatea nu a invocat în mod artificial existența unei urgențe și nici nu și-a creat singură constrângerea temporală. Dimpotrivă, aceasta a acționat exclusiv pentru executarea unor obligații legale imperative instituite de legiuitor, într-un calendar prestabilit, care nu putea fi modificat de autoritatea locală.

Prin urmare, aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003 nu reprezintă o derogare de la principiul transparenței decizionale, ci consecința firească a necesității armonizării obligațiilor legale incidente și a respectării voinței exprese a legiuitorului.

Pentru toate aceste motive, solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate și rejudecând să se dispună respingerea în întregime a acțiunii reclamantelor, ca neîntemeiată.

În drept, art. 488 pct. 8, art. 496 și art. 498 alin. 1 C.pr.civ..

Prin întâmpinare și recurs incident, reclamante Axentioi Marieta-Cecilia, Matei Gabriela-Laura, Sbera Cătălina, au solicitat instanței de control judiciar ca, prin decizia pe care urmează a o pronunța, să respingă, ca nefondat, recursul declarat de autoritatea locală împotriva sentinței pronunțată de instanța de fond, în temeiul, **art. 488 alin. (1) pct. 5, 6 și 8 C. proc. civ.**, coroborat cu art. 20 alin. (3), fraza I, din Legea nr. 554/2004. În primul rând, a solicitat, astfel, să caseze, în parte, Sentința Civilă nr. 547/12.06.2026 pronunțată în prezentul dosar și, în rejudecare, să admită, în tot, cererea de chemare în judecată și să **dispună suspendarea executării H.C.L.M.T. nr. 190/28.04.2026 cu privire la întregul act normativ.** În al doilea rând, în temeiul art. 461 alin. (2) C. proc. civ., a solicitat casarea, în parte, a Sentinței Civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată în prezentul dosar și, conservând dispozitivul acestei sentințe, să suplimenteze motivele care au stat la baza pronunțării de admitere a cererii de suspendare, (recurs incident care vizează numai considerentele hotărârii de fond).

În motivare, recurentele reclamante au învederat că sunt funcționari publici, toate cu vechime considerabilă în instituție și, ca urmare a adoptării H.C.L. nr. 190/2026, au fost desființate posturile. Reorganizarea aparatului se ascunde în spatele O.U.G. nr. 7/2026, autoritatea locală

motivând că este forțată să realizeze acest demers, fiind imperativ reducerea numărului de posturi. În urma aprobării acestei hotărâri, s-a ajuns la un număr total de 423 posturi.

Prin sentința recurată a fost admisă, în parte, acțiunea formulată și instanța a dispus suspendarea, doar parțială, a hotărârii de consiliu local, doar în ceea ce privește compartimentele în care fiecare dintre reclamante își desfășoară activitatea.

Argumentul care a dus la admiterea cererii de suspendare au apreciat că este, practic, unul singur, respectiv faptul că nu s-au respectat prevederile cu privire la transparență la momentul adoptării organigramei.

Împotriva soluției a declarat recurs autoritatea pârâtă, care consideră că adoptarea noii organigrame se putea face prin excepție de la procedura cu privire la transparența decizională, fiind o situație urgență determinată de prevederile O.U.G. nr. 7/2026.

Deși soluția a fost de admitere, recurentele reclamante arată că au declarat recurs incident care vizează, mai întâi, ca suspendarea să se extindă asupra întregii hotărâri de consiliu local. De asemenea, își doresc, în fapt, schimbarea/îmbunătățirea considerentelor, deoarece o parte dintre argumente au fost analizate și respinse în mod eronat.

Susțin că respingerea recursului declarat de autoritatea publică este dată de distincția dintre hotărârea care stabilește numărul maxim de posturi și hotărârea care reorganizează efectiv aparatul.

Reluând, în esență, cererea de recurs, intimatele reclamante au invocat dispozițiile art. XL art. (3) și (6) din O.U.G. nr. 7/2026, apreciind că se face o confuzie între adoptarea hotărârii privind aplicarea noului număr maxim de posturi și reorganizarea aparatului, două etape distincte.

Astfel, susține că obligația autorității era ca în termenul de 30 de zile reglementat de O.U.G. nr. 7/2026 să adopte o hotărâre prin care să stabilească numărul maxim de posturi. Astfel de hotărâri se adoptă în mod uzual de către autoritățile locale. De exemplu, recurenta a adoptat ultima data H.C.L.M.T. nr. 648/2025 din 18.12.2025 prin care s-a stabilit numărul maxim de posturi din aparat ca fiind 494, hotărâre adoptată fără punerea în discuție a vreunei reorganizări.

Ulterior, până la 1 iulie 2026, recurenta trebuia să procedeze la reorganizare, timp suficient pentru respectarea tuturor termenelor reglementare de Legea nr. 52/2003.

Practic, însuși legiuitorul (în speță Guvernul) a înțeles faptul că reorganizarea nu este ceva ce se poate face peste noapte și a lăsat un termen suficient pentru modificarea structurii aparatelor de specialitatea.

Numărul total de posturi și reorganizarea aparatului sunt două chestiuni distincte, iar reorganizarea se putea efectua cu respectarea prevederilor privind transparența decizională.

O altfel de interpretare ar goli de conținut prevederile art. XL alin. (6) din O.U.G. nr. 7/2026, neavând sens să fie indicat termenul de 1 iulie pentru reorganizare, dacă reorganizarea trebuia făcută în termen de 30 de zile de la comunicarea adresei prefectului.

Această interpretare apreciază că se desprinde și din lecturarea art. 129 alin. (3) lit. c) din O.U.G. nr. 57/2019.

Recurentele reclamante solicită și admiterea în tot a cererii de chemare în judecată, respectiv extinderea efectelor cu privire la întreaga hotărâre de consiliu local, apreciind că instanța de fond a considerat, din oficiu și fără să pună în discuția părților, faptul că reclamantele nu ar fi persoane vătămate în relație cu întreaga hotărâre de consiliu local.

Din punctul recurentelor reclamante de vedere, această interpretare este de fapt transpunerea unei excepții a lipsei de interes cu privire la suspendarea integrală a hotărârii, aspect care ar fi trebuit pus în discuția părților, ce face vulnerabilă hotărârea de motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.

Hotărârea trebuia suspendată în integralitate deoarece modificările operate vizează reșezarea personalului din aparat prin raportare la noul număr total comunicat de instituția prefectului. Suspendarea, doar în parte, a hotărârii de consiliu local, ar face inefficientă o eventuală soluție de admitere a acțiunii în anulare (peste aproximativ 2 ani) deoarece, între timp, organigrama va suferi alte modificări care vor strica caracterul unitar al acesteia.

Practic, în lipsa suspendării integrale a hotărârii, există o mare șansa ca autoritatea locală să opereze alte modificări asupra celorlalte posturi, existând șansa ca peste 2 ani să nu mai poată fi

funcțională o eventuală reintegrare, reclamantele fiind în afara structurilor ce vor rezulta în urma viitoarelor modificări.

Mai mult decât atât, întreaga reorganizare pornește de la numărul total de posturi comunicat de prefect, aparatul fiind dimensionat în funcție de această cerință și fiind eliminate câte unu/două posturi din aproape fiecare compartiment/serviciu/structură din aparat, pentru încadrarea în noul număr.

Nesuspendarea integrală a hotărârii este de natură să afecteze, pe viitor, viabilitatea și coerența structurii administrative aprobate prin această hotărâre, întrucât actul administrativ a fost emis în considerarea numărului maxim de posturi comunicat de instituția prefectului, număr care a reprezentat premisa esențială a reorganizării. În aceste condiții, suspendarea dispusă de instanță doar cu privire la un număr limitat de funcționari poate conduce la menținerea parțială a unor raporturi de serviciu fără o corelare corespunzătoare cu organigrama, statul de funcții și limitele de personal care au fundamentat hotărârea, generând riscul apariției unei structuri administrative dezechilibrate, dificil de aplicat și potențial incompatibile cu plafonul maxim de posturi impus autorităților publice locale.

Cu privire la **recursul declarat împotriva considerentelor**, recurentele reclamante apreciază că mai întâi trebuie a se observa faptul că, deși instanța a găsit un argument care să ducă la suspendarea actului normativ, a mai analizat și alte argumente, dar pe unele le-a clasificat ca fiind elemente de fond ce nu pot fi avute în vedere la suspendare, iar pe altele le-a analizat în integralitate, deși exista deja un argument care să ducă la admiterea cererii. Procedând în această manieră, arată că instanța de fond a văduvit de o analiză aprofundată a argumentelor în acțiunea de anulare a organigramei, existând șansa ca cele reținute de judecătorul fondului de la suspendare să poată fi opuse judecătorului care se va pronunța asupra anulării.

În aceste condiții, consideră că se impune reanalizarea argumentelor prezentate de reclamante și, fie eliminarea acestora în integralitate dacă sunt chestiuni ce nu pot face obiectul unei analize într-o cerere de suspendare, fie admiterea acestora în susținerea cazului bine justificat.

Cu privire la lipsa de obligativitate a reorganizării, învederează că așa cum a arătat și în fața instanței de fond, consideră că reorganizarea trebuie analizată prin raportare la situația efectivă de la nivelul aparatului primarului, mai ales că deja a avut o altă reorganizare anterioară, cu aproximativ 8 luni înainte, reorganizare determinată tot de măsurile de „austeritate” de la momentul respectiv.

Consideră că, atâta timp cât instanța de fond a găsit un argument care să ducă la admiterea cererii de suspendare, argumentul referitor la lipsa de obligativitate a reorganizării nu trebuia să mai facă obiectul analizei instanței, mai ales că este un argument care ar putea aduce atingere fondului - motiv care poate fi privit ca o chestiune contradictorie reținută de instanța de fond. Practic, celelalte argumente au fost înlăturate ca nefiind de competența instanței care judecă suspendarea, dar argumentul principal a fost totuși analizat pe fond.

În măsura în care instanța de recurs consideră că se impunea analiza și a acestui argument, arată că nu sunt de acord cu cele reținute de instanța de fond și consideră că nu era obligatorie, reorganizarea ca urmare a apariției O.U.G. nr. 7/2026 - motiv care poate fi privit ca o aplicare greșită a normelor de drept material.

Astfel, apreciază că, așa cum a arătat, prin H.C.L. nr. 498/2025 din 23.09.2025 s-a făcut o altă reorganizare a aceluiași aparat, tot în numele austerității și pentru scăderea cheltuielilor aparatului bugetar. Conform hotărârii din 2025, la nivelul aparatului de specialitate al Primarului s-a ajuns la un număr de 494 posturi.

Potrivit Adresei nr. 3155/S2 din 16.03.2026, emisă de Prefectul Județului Timiș, numărul maxim de posturi prevăzut potrivit pct. 1 din Anexa la O.U.G. nr. 63/2010 calculat în baza Legii nr. 296/2023 și O.U.G. nr. 7/2026 este de 504 posturi, deci superior numărului efectiv de posturi cuprins în organigramă înainte de această reorganizare (504 vs 494).

Apreciază că esențial este faptul că reducerile de posturi trebuie făcute pentru respectarea numărului maxim de posturi comunicat de prefect. Practic, autoritățile care au un număr mai mare de posturi decât ce comunică prefectul, trebuie să procedeze la reorganizare.

Reorganizarea nu este incidentă în situația Primarului Municipiului Timișoara deoarece numărul de posturi comunicat de prefect conform art. XL alin. (1) din O.U.G. nr. 7/2026 (adică numărul maxim redus cu 30% - 504) este mai mare decât numărul de posturi pe care îl avea aparatul de specialitate (494).

Recurentele reclamante susțin că H.C.L. nr. 498/23.09.2025 este suspendată în parte, apreciind că instanța a considerat că nu are relevanță faptul că această hotărâre anterioară era deja suspendată, nefiind incidente prevederile art. 14 referitoare la emiterea unui act administrativ cu același conținutul precum actul suspendat.

Apreciază că, ceea ce instanța a omis să observe, este faptul că autoritatea a operat modificări cu privire la un act normativ suspendat pe cale judecătorească, acesta fiind argumentul invocat.

Subliniază că, așa cum s-a arătat, s-a obținut suspendarea judiciară (atât în temeiul art. 14, cât și în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004) a Hotărârii din 2025, în ceea ce privește reorganizarea Direcției Juridice (Decizia Civilă nr. 918/04.12.2025 a Curții de Apel Timișoara în dosarul nr. 4648/30/2025 și Sentința Civilă nr. 123/18.02.2026 a Tribunalului Timiș în dosarul nr. 310/30/2026).

Contrar faptului că Organigrama adoptată în 2025 era suspendată în privința Direcției Juridice, susțin că în anul 2026 se produc următoarele modificări în cadrul acestei structuri, prin H.C.L. nr. 190/2026: Direcția Generală a Secretarului General U.A.T.

6.1 Direcția Juridică La nivelul Direcției Juridice se produc următoarele modificări:

6.1.1 Compartimentul Arhivă - Compartimentul Arhivă se subordonează Direcției Juridice.

- în structura de posturi a Compartimentului Arhivă se produc următoarele modificări: Postul contractual ocupat de referent IA se reorganizează în cadrul Compartimentului Administrare Fond Funciar, pentru asigurarea arhivării și evidenței dosarelor specifice acestui compartiment.

- în vederea asigurării implementării arhivării electronice, se reorganizează 2 posturi funcții publice din cadrul altor structuri, în condițiile art.518 alin.(1), (2) din O.U.G. nr. 57/2019, respectiv: 1 post ocupat de consilier, clasa I, gradul profesional superior din cadrul Serviciul Stare Civilă și 1 post ocupat de consilier, clasa I, gradul profesional principal din cadrul Compartimentului Statistici, Date si Arhivare Documente.

Modificările propuse intervin în contextul creșterii volumului de documente supuse procesului de retrodigitalizare, al necesității monitorizării contractelor derulate în acest domeniu, precum și al creșterii complexității activităților specifice arhivării electronice a documentelor. Totodată, se are în vedere necesitatea implementării unui sistem de arhivare electronică pentru documentele semnate electronic.

Întrucât aceste activități implică exercitarea unor prerogative de putere publică, în sensul art. 370 alin. (2) lit. d) și f) din O.U.G. nr. 57/2019, se impune asigurarea acestora prin intermediul unor posturi de funcții publice. În acest context, reorganizarea postului contractual ocupat este justificată în mod obiectiv, având în vedere limitările de competență, de atribuții și de funcționalitate specifice acestuia, în raport cu atribuțiile noi ce presupun exercitarea prerogativelor de putere publică;

- numărul de posturi din cadrul compartimentului va fi de 3 posturi. 6.1.2 Compartimentul Contencios:

- se reduce un post vacant de consilier juridic, clasa I, gradul profesional superior,

- un post de consilier juridic , clasa I, gradul profesional superior din cadrul Compartimentului Avizare si Consultanță Juridică este reorganizat în cadrul Compartimentului Contencios;

6.1.3 Compartimentul Avizare și Consultanță Juridică

- se reduc 2 funcții publice vacante de consilier juridic, clasa I, gradul profesional debutant;

- un post de consilier juridic , clasa I, gradul profesional superior din cadrul Compartimentului Avizare si Consultanță Juridică este reorganizat în cadrul Compartimentului Contencios;

6.1.4 Compartimentul Litigii Comerciale si Proceduri Speciale

- nu se produc modificări prin reorganizarea propusă.

Recurentele reclamante susțin că, după cum se poate observa, deși există o hotărâre de suspendare a H.C.L. nr. 498 strict cu privire la Direcția Juridică, prin noua hotărâre se fac reorganizări inclusiv la nivelul Direcției Juridice, aspect care poate avea un impact semnificativ în privința acestora în măsura în care se va admite cererea lor de anulare a aceluiași H.C.L. nr. 498/2025. Practic, contrar celor reținute de două instanțe, în două hotărâri definitive, autoritatea locală a umblat la structura posturilor din direcția în care și aceasta funcționează la acest moment.

Or, este evidentă incidenta prevederilor art. 14 alin. (7) din Legea nr. 554/2004, potrivit căroră „Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării”, aspect omis de autoritatea publică pârâtă.

Învederează că au susținut că s-a emis un act cu același conținut ca al actului suspendat. Din contră, au arătat instanței că, prin noua hotărâre, s-a modificat o hotărâre suspendată, care nu producea efecte juridice, aspect care înfrânge atât principiul securității circuitului juridic, precum și principiul legalității.

În probațiune solicită administrarea probei cu înscrisuri.

În drept invocă dispozițiile art. 461, 488 C. proc. civ., art. 14 alin. (1) din Legea cu nr. 554/2004, precum și celelalte dispoziții legale invocate în cuprinsul prezentei cereri.

Analizând recursul prin prisma motivelor invocate de către recurent cât și în conformitate cu dispozițiile art. 483 și următoarele Cod procedură civilă, Curtea apreciază că recursul principal este nefondat, iar recursul incident este nefondat, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

Potrivit **art. 488 alin. 1 Cod de procedură civilă** (aprobat prin Legea nr. 134/2010), **„Casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate:**

1. când instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale;
2. dacă hotărârea a fost pronunțată de alt judecător decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului sau de un alt complet de judecată decât cel stabilit aleatoriu pentru soluționarea cauzei ori a cărei compunere a fost schimbată, cu încălcarea legii;
3. când hotărârea a fost dată cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;
4. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
5. **când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității;**
6. **când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei;**
7. când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat;
8. **când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”.**

Examinând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, Curtea constată că recurentul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara, a invocat motivul de casare prevăzute de **art. 488, alin. 1, pct. 8 C.p.c.** potrivit căruia aceasta subzistă **când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material**, iar recurentele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura, și Sbera Cătălina au invocat motivele de casare prevăzute de **art. 488, alin. 1, pct. 5 C.p.c.** potrivit căruia aceasta subzistă **când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității; art. 488, alin. 1, pct. 6 C.p.c.** potrivit căruia aceasta subzistă **când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei și art. 488, alin. 1, pct. 8 C.p.c.** potrivit căruia aceasta subzistă **când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.**

I. Recursul principal

În fapt, în urma reorganizării aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara prin H.C.L. nr. 498/2025 din 23.09.2025, recurenta- reclamantă Axentioi Marieta Cecilia ocupă funcția de consilier, clasa I, superior, la Serviciul Autorizare Activități Comerciale și Publicitate - Direcția Autorizări și Control - Instituția Arhitectului șef, recurenta-reclamanta Matei Gabriela Laura ocupă funcția de consilier, clasa I, superior la Compartimentul Evidență și Arhivă

Dosare Juridice, Serviciul Juridic - Direcția Secretariat General, iar recurenta-reclamanta Sbera Cătălina ocupă funcția de consilier, clasa I, principal la Compartimentul Siguranță Rutieră și Transport, Serviciul Siguranță Circulației - Direcția Generală Investiții și Mentenanță, conform dispozițiilor emise de Primarul Municipiului Timișoara depuse la dosar.

Prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Timișoara **nr. 190/28.04.2026** s-a dispus **reorganizarea aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Timișoara**, conform Anexelor nr. 1-4 la hotărâre.

Împotriva acestei hotărâri, recurente-reclamante au formulat **plângere administrativă prealabilă** prin care au solicitat revocarea acesteia.

Pentru suspendarea executării unui act administrativ întemeiată pe prevederile art. 14 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, este necesar a fi îndeplinite cumulativ mai multe condiții, respectiv: existența unui caz bine justificat, astfel cum acesta este definit de art. 2 alin.1 lit.t) din Legea nr. 554/2004 și condiția ca măsura suspendării să fie necesară pentru prevenirea unei pagube iminente, în sensul art.2 alin.1 lit. ș) din Legea nr.554/2004, la care se li se adaugă o a treia, de ordin procedural și anume condiția ca reclamantul să facă dovada declanșării procedurii prealabile administrative împotriva actului administrativ a cărui suspendare o solicită, conform regulilor generale cuprinse în art. 7 din Legea nr. 554/2004 sau în temeiul unor norme speciale, derogatorii, după caz.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. t din Legea nr. 554/2004, prin cazuri bine justificate se înțelege împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ, iar în cuprinsul art. 2 alin. 1 lit. ș din aceeași lege, este descrisă paguba iminentă ca reprezentând prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

În ceea ce privește **condiția procedurală de admisibilitate**, Curtea constată că aceasta este îndeplinită, recurente-reclamante făcând dovada că anterior introducerii cererii s-au adresat autorității cu o cerere de revocare a actului administrativ normativ apreciat fi nelegal.

În ceea ce privește **condiția cazului bine justificat**, aceasta presupune existența unor împrejurări evidente, care să poată fi constatate de instanță în cadrul unei cercetări sumare a actului administrativ contestat, fără a fi permisă verificarea însăși a motivelor de nelegalitate invocate de contestator.

Existența cazului bine justificat poate fi reținută, dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative, putând constitui astfel de împrejurări de natură să creeze o îndoială serioasă cu privire la legalitatea actului administrativ: necompetența autorității administrative de a emite actul administrativ, lipsa temeiului legal, declararea ca neconstituțională a ordonanței guvernului în baza căreia a fost emis actul administrativ, modificarea parțială a actului administrativ de către autoritatea emitentă, anularea parțială a actului administrativ de către autoritatea ierarhic superioară, nemotivarea acestuia, etc.

Instanța de fond, în mod corect a apreciat că se conturează existența unui caz bine justificat în sensul art. 14 din Legea nr. 554/2004, raportat la **încălcarea normelor privind transparența decizională** prevăzute de art. 7 alin. 2 din Legea nr. 52/2003 respectiv obligația autorității de a asigura un termen de cel puțin 30 de zile lucrătoare între publicarea proiectului și supunerea acestuia spre adoptare în contextul în care proiectul hotărârii privind reorganizarea aparatului de specialitate a fost publicat la data de 17.04.2024, fiind ulterior organizată o dezbatere publică la data de 27.04.2024, iar actul a fost adoptat la data de 28.04.2024, fără a exista o motivare reală privind urgența reglementării sau imposibilitatea respectării termenului legal, în condițiile în care cadrul normativ aplicabil prevedea un interval de timp suficient până la termenul final de implementare.

Recurentul Consiliul Local al Municipiului Timișoara a apreciat că instanța de fond, în mod eronat, a fundamentat soluția de suspendare exclusiv pe presupusa încălcare a termenului de 30 de zile lucrătoare prevăzut de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 52/2003, asemenea interpretare ignorând cadrul normativ special instituit prin O.U.G. nr. 7/2026, precum și excepția prevăzută expres de art. 7 alin. (13) din Legea nr. 52/2003.

Acesta a susținut că prin O.U.G. nr. 7/2026, legiuitorul a instituit măsuri urgente de reorganizare administrativă și reducere a cheltuielilor de personal, stabilind termene imperative de conformare pentru toate unitățile administrativ-teritoriale, astfel, potrivit art. XL alin. (3) din actul normativ menționat, autoritățile administrației publice locale aveau obligația de a adopta proiectele de hotărâri privind aplicarea noului număr maxim de posturi în termen de 30 de zile de la comunicarea acestuia de către instituția prefectului, iar în speță, numărul maxim de posturi a fost comunicat Municipiului Timișoara la data de **17.03.2026**, solicitând instanței de recurs să observe că autoritatea publică a respectat prevederile art. 7 alin.(13) din Legea nr. 52/2003, în speță fiind întrunite în mod cumulativ condițiile prevăzute de dispoziția legală pentru aplicarea excepției de la termenul general de transparență decizională, deoarece situația avea un caracter evident urgent.

Curtea apreciază, în speța de față nu pot fi decelate circumstanțe excepționale, generate de intervenția legislativă extraordinară realizată prin O.U.G. nr. 7/2026, adoptată în contextul necesității reducerii cheltuielilor publice și al restabilirii sustenabilității bugetare la nivelul administrației publice locale, raportat la data comunicării de către instituția prefectului a numărului maxim de posturi la data de **17.03.2026** și finalizarea întregului proces de reorganizare până la data de **1 iulie 2026**, existând un interval de timp de aproximativ 3 luni și jumătate, timp suficient pentru derularea procedurilor necesare, prevăzute de lege.

În aceste condiții, încălcarea normelor procedurale privind transparența decizională ridică serioase îndoieli asupra legalității actului administrativ, întrucât procedura de consultare publică reprezintă o garanție esențială a legalității adoptării actelor normative de organizare a administrației publice, neexistând niciun motiv întemeiat pentru aplicarea excepției de la termenul general de transparență decizională.

În ceea ce privește cerința **pagubei iminente**, și această condiție este îndeplinită, întrucât pierderea veniturilor salariale reprezintă un prejudiciu material viitor și previzibil pentru recurente.

În consecință, în raport de toate considerentele anterior expuse, fiind îndeplinite în mod cumulativ condițiile prevăzute art. 14 din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că **nu este incident motivul de casare prevăzut de art.488 al.1 pct.8 C.p.c.** invocat în recursul formulat de recurentul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara.

II. Recursul incident

Recurentele reclamante solicită admiterea în tot a cererii de chemare în judecată, respectiv extinderea efectelor cu privire la întreaga hotărâre de consiliu local, apreciind că instanța de fond a considerat, din oficiu și fără să pună în discuția părților, faptul că reclamantele nu ar fi persoane vătămate în relație cu întreaga hotărâre de consiliu local.

Din punctul recurențelor reclamante de vedere, această interpretare este de fapt transpunerea unei excepții a lipsei de interes cu privire la suspendarea integrală a hotărârii, aspect care ar fi trebuit pus în discuția părților.

Curtea analizând acest aspect, constată că recurente-reclamante au solicitat suspendarea **integrală** a Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara **nr. 190/28.04.2026**, iar motivarea că inițiatorii acțiunii nu au interes în suspendarea actului administrativ în integralitate nu poate fi primită, nefiind invocată excepția lipsei de interes, din oficiu și pusă în discuția părților în condiții de contradictorialitate, aspect care face vulnerabilă hotărârea prin prisma motivului de casare prevăzut de **art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.**

Curtea constată că, Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara **nr. 190/28.04.2026** trebuia suspendată **în integralitate**, deoarece viciul încălcării normelor procedurale privind transparența decizională afectează **întregul act administrativ** cu caracter normativ, neexistând niciun motiv pentru suspendarea parțială a acestuia, cum a dispus prima instanță.

Mai mult decât atât nesuspendarea integrală a hotărârii este de natură să afecteze, pe viitor, și coerența structurii administrative aprobate prin această hotărâre, întrucât actul administrativ a fost emis în considerarea numărului maxim de posturi comunicat de instituția prefectului, număr care a reprezentat premisa esențială a reorganizării, iar suspendarea doar cu privire la un număr limitat de funcționari poate conduce la menținerea parțială a unor raporturi de serviciu fără o corelare corespunzătoare cu organigrama, statul de funcții și limitele de personal care au fundamentat hotărârea, generând riscul apariției unei structuri administrative dezechilibrate, dificil de aplicat și

potențial incompatibile cu plafonul maxim de posturi impus autorității publice locale, **fiind incident motivul de casare prevăzut de art.488 al.1 pct.8 C.p.c..**

Cu privire la **recursul declarat împotriva considerentelor**, recurentele reclamante au criticat faptul că instanța de fond, a mai analizat și alte argumente, decât viciul încălcării normelor procedurale privind transparența decizională, dar pe unele le-a clasificat ca fiind elemente de fond ce nu pot fi avute în vedere la suspendare, iar pe altele le-a analizat în integralitate, deși exista deja un argument care să ducă la admiterea cererii, existând șansa ca cele reținute de judecătorul fondului de la suspendare să poată fi opuse judecătorului care se va pronunța asupra anulării.

Curtea consideră că această critică este fondată, în condițiile în care încălcarea normelor procedurale privind transparența decizională ridică serioase îndoieli asupra legalității actului administrativ, fiind îndeplinite în mod cumulativ condițiile prevăzute art. 14 din Legea nr. 554/2004, atât cazul bine justificat, cât și paguba iminentă, se impune eliminarea motivelor de fond ce nu pot face obiectul unei analize într-o cerere de suspendare și care pote fi opuse în cadrul soluționării acțiunii în anulare, existând o potențială vătămare a recurentelor din acest punct de vedere.

Curtea consideră că, atâta timp cât instanța de fond a găsit un argument care să ducă la admiterea cererii de suspendare, argumentul referitor la **lipsa de obligativitate a reorganizării** nu trebuia să mai facă obiectul analizei instanței, mai ales că este un argument care ar putea aduce atingere fondului - motiv care poate fi privit ca o chestiune contradictorie reținută de instanța de fond, astfel impunându-se înlăturarea din considerentele sentinței primei instanțe a acestei motivări, **fiind incident motivul de casare prevăzut de art.488 al.pct.6 C.p.c..**

Recurentele reclamante critică faptul că instanța a considerat că nu are relevanță faptul că H.C.L. nr. 498/23.09.2025 este suspendată în parte, nefiind incidente prevederile art. 14 referitoare la emiterea unui act administrativ cu același conținut precum actul suspendat, instanța omițând să observe faptul că autoritatea a operat modificări cu privire la un act normativ suspendat pe cale judecătorească, acesta fiind argumentul invocat pentru dovedirea cazului justificat.

Referitor la aceste critici, Curtea nu le poate reține, ca fiind valide deoarece măsura suspendării dispusă de instanță produce efecte exclusiv cu privire la actul administrativ care formează obiectul respectivei judecăți, respectiv suspendă temporar executarea dispozițiilor actului până la soluționarea definitivă a acțiunii în anulare, împrejurarea că H.C.L. nr. 498/23.09.2025 a fost suspendată în parte nu poate constitui, un caz bine justificat de nelegalitate a H.C.L. nr. 190/2026.

Pentru toate aceste considerente, Curtea, va respinge recursul formulat de recurentul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara, împotriva Sentinței civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 2549/30/2026, în contradictoriu cu intimatele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina.

Văzând că **sunt incidente motivele de casare prevăzute de art.488 al.1 pct.5, 6 și 8 C.p.c.** va admite recursul incident formulat de recurentele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina împotriva Sentinței civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 2549/30/2026, în contradictoriu cu intimatul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara.

Va casa în parte sentința recurată și rejudecând:

Va admite **în tot** cererea de suspendare formulată de reclamantele Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina în contradictoriu cu intimatul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara.

Va dispune suspendarea Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr.190/28.04.2026, până la soluționarea în primă instanță a acțiunii în anulare a aceluiași act administrativ.

Va înlătura din considerentele sentinței recurate motivarea privind lipsa de obligativitate a reorganizării aparatului de specialitate a Primarului Municipiului Timișoara.

Va menține în rest dispozițiile sentinței recurate.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, potrivit art. 451-453 Cod procedură civilă, partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată.

Raportat la soluția adoptată, culpa procesuală stabilită în sarcina recurentului, în temeiul art. 453 alin. 2 Cod procedură civilă va obliga recurentul pârât la plata către recurente- reclamante a sumei de câte 2783 lei, fiecare, cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul formulat de recurentul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara, cu sediul în Municipiul Timișoara, Bv. C.D.Loga, nr. 1, Județ Timiș, împotriva Sentinței civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 2549/30/2026, în contradictoriu cu intimatele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina.

Admite recursul incident formulat de recurentele reclamante Axentioi Marieta Cecilia, C.N.P. 2680829302018, cu domiciliul situat în Municipiul Timișoara, str. 1 Decembrie, nr. 13, ap. 7, Județ Timiș, Matei Gabriela Laura CNP 2800328350017, cu domiciliul situat în Municipiul Timișoara, B-dul. Mihai Eminescu, nr. 24, et. 2, ap. 12, Județ Timiș și Sbera Cătălina C.N.P. 2800813350024, cu domiciliul situat în Municipiul Timișoara, str. Brîndușei, nr. 14, sc. B, et. 5, ap. 22, Județ Timiș, toate cu domiciliul procedural ales la Cabinetul de Avocat Faur Cristian din Municipiul Timișoara, str. Nicolae Iorga, nr. 6C, ap. 1, Județ Timiș, împotriva Sentinței civile nr. 547/12.06.2026, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 2549/30/2026, în contradictoriu cu intimatul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara.

Casează în parte sentința recurată și rejudecând:

Admite în tot cererea de suspendare formulată de reclamantele Axentioi Marieta Cecilia, Matei Gabriela Laura și Sbera Cătălina în contradictoriu cu intimatul pârât Consiliul Local al Municipiului Timișoara.

Dispune suspendarea Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Timișoara nr.190/28.04.2026, până la soluționarea în primă instanță a acțiunii în anulare a aceluiași act administrativ.

Înlătură din considerentele sentinței recurate motivarea privind lipsa de obligativitate a reorganizării aparatului de specialitate a Primarului Municipiului Timișoara.

Menține în rest dispozițiile sentinței recurate.

Obligă recurentul pârât la plata către recurente- reclamante a sumei de câte 2783 lei, fiecare, cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocat.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea Grefei, azi, 29.07.2026.

**PREȘEDINTE,
MARIA CORNELIA DASCĂLU**

**JUDECĂTOR,
GHEORGHE BUGARSKY**

**JUDECĂTOR,
COSMIN ȚIFREA**

**GREFIER,
ROXANA POPA - DIACONESCU**

Se comunică tuturor părților litigante – conform art. 427 alin. 1 NCPC.